

blodigt. Det var rigtigt at bruge de nødvendige midler mod ondskaben i Kosova. Det lykkedes.« Ja, heldigvis er det lykkedes.

Jeg har mere i posen fra Politiken. Jeg ved godt, at det er mig, der skal holde talen, men når nogle har udtrykt det bedre, end man selv overhovedet kan være i stand til, så synes jeg, det er berettiget at bringe nogle citater, og i en tidligere nævnt kronik af forfatteren Jens Christian Grøndahl i Politiken den 13. juni læser vi følgende: »Den kroniske uskyld« blev ikke bare titlen på en litterær ungdomsklassiker, det blev også en rammende karakteristik af dens forfatter og de øvrige repræsentanter for dansk åndsliv, der i en slags verdenslig religiøsitet ser krig og fred som absolutte modsætninger uden forståelse for, at krigen ikke blot er fredens ophør, men somme tider også fredens forudsætning.« Jens Christian Grøndahl siger videre om forfatteren til »Den kroniske uskyld«: »Hvilken pris er Klaus Rifbjerg villig til at betale for sin madro? Er rabat på retfærdigheden inkluderet?« Se, det er citater at tænke over i denne eftertænkningens stund, og jeg kunne lægge alle på sinde at studere den kronik fra Politiken i søndags.

Så skal jeg ikke undlade til slut, således som CD også gjorde det ved tidligere Kosovodebatter, på ny at udtrykke vor dybe medfølelse med og sorg over de ofre – levende, døde, efterladte – som krigen har krævet. Jeg har tidligere her diskuteret med hr. Søvnal, at krigen har en høj pris.

I kroner og øre har krigen også haft en høj pris. Det er noget i retning af 35 mia. kr., selv om det jo nok er vanskeligt at gøre helt nøjagtigt op, men det er altså i den størrelsesorden. Nu skal vi have vundet freden, og vi må altså også stille op med de nødvendige milliarder, den nødvendige tålmodighed og den nødvendige ihærdighed for også at vinde freden.

Herom skal jeg slutte med et citat fra Tøger Seidenfadens artikel: »Vindes freden lige så effektivt, som krigen er blevet det, kan Kosova blive et vendepunkt i Europa. Man kan sige, at Kosova sætter en ny standard for, hvad vi vil acceptere i Europa.«

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Arne Melchior er allerede gået i gang med at fejre sejren over de falske profeter; måske er

det en smule tidligt. Vi husker jo også, da den samme Tøger Seidenfaden snakkede om en vel-signelsesrig krig i Golfen. Saddam Hussein sidder der endnu og undertrykker befolkningen. Vi husker jo også, da man med stor glæde besluttede, at krigsforbryderne fra Bosnien, Mladic og Karadzic, som jo bl.a. udryddede Srebrenica, skulle stilles for en krigsforbryderdomstol. Siden da har NATO mere eller mindre systematisk undgået at anholde dem. Nu har man så sat Milosevic på listen, og alligevel er det for tidligt at fejre sejren, for der er desværre intet, der tyder på, at han bliver indfanget hurtigere end de andre. Derfor er vi jo tilbage til det, der hele tiden har været diskussionen, nemlig hvordan vi får gjort op med Milosevic, hvor vores udgangspunkt har været, at det skal den serbiske befolkning gøre.

Så vil jeg godt spørge hr. Arne Melchior om én ting, fordi hr. Arne Melchior bruger ordet retfærdighed: Indgår det ikke i hr. Arne Melchiors retfærdighedskodeks, at en befolkning som den, der bor i Kosova, skal have lov til at bestemme sin egen fremtid? Eller synes hr. Arne Melchior måske, det ligger bedre i NATO's hænder?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, Saddam Hussein sidder der endnu, og det er bestemt en ulykke, men hvorfor sidder han der endnu? Det er, fordi FN er for svag og kun derfor. FN gav et begrænset mandat, som man ikke turde gå ud over, og det var derfor, det blev nødvendigt i den nuværende situation at løsribe sig fra FN's diktat.

Tøger Seidenfaden kaldte den krig for en vel-signelsesrig krig, ja, og det var den også. Han havde fuldstændig ret, for det, hr. Søren Søndergaard hele tiden i sit føleri glemmer, er at betragte alternativet. Ville der ikke have været mere forbandelse og altså mindre vel-signelse, hvis man ikke havde trådt op imod Saddam Hussein? Er det det alternativ, hr. Søndergaard ønsker sig? Jeg beder så meget om, at man i alle den slags svære og sammensatte situationer skal tænke på: Hvad er alternativet? Hvordan ville det være gået, hvis man havde handlet væsentligt anderledes?

På det sidste spørgsmål, hr. Søndergaard stillede mig, er svaret: Ja. Det kan ikke være anderledes, og sådan bliver det vel også.